

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας φθ. τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθ. ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τριμήνος 2,50

Τριμήνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἀκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΨ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Τὸ σχέδιον τοῦ Ζιροφλέ ἦτο τὸ ἐξῆς :
Νὰ ζήσουν ἀπὸ τὸν κόμητα Μουσύ νὰ
τοὺς παραδώσῃ «μὲ τὸ καλὸν» τὸν φυ-
λακισμένον γέριντα. Ἄν ἐδέ-
χετο, θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ ἐ-
φευγαν. Ἄν ὅμως ἤρνεϊτο...

— Τότε, δυστυχία του ! ἐδή-
λωσεν ὁ Γκαγιαρντώ.

— Θὰ τὸν κάνωμε λουκάνικα !

— Θὰ τὸν κολλήσωμε 'ς τὸν
τοῖχο, ὡς ποῦ νὰ μπῇ ὀλόκληρος
μέσα !

— Θὰ τοῦ χώσωμε τὸ κεφάλι
ὡς τὴν νοιτιά !

— Γιὰ νὰ μάθῃ, ἄλλη φορά,
νὰ φυλακίζῃ γέρευσ καὶ παιδιὰ.

Ἀφοῦ ἐλήφθησαν αὐταὶ αἱ ἀ-
ποφάσεις, τὸ μικρὸν στρατεύμα,
μὲ τὸν Μπόμπην ἐπὶ κεφαλῆς,
διηυθύνθη πρὸς τὸν Μαῦρεν
Πύργον.

Ὁ μικρὸς ἡτοιμάσθη νὰ κτυ-
πήσῃ τὸν κώδωνα τῆς ἐξωθύρας,
διὰ νὰ τοῦ ἀνοιξοῦν, ὅταν ἤκουσεν
ἐξαφνα ἓνα κρότον καὶ εἶδε τὸ ἓνα
θυρόφυλλον νὰ ὑπεχωρῇ πρὸ αὐ-
τοῦ αὐτομάτως.

Ἀπλυστάτα, ὁ Γκαγιαρντώ
καὶ ὁ Πορτιμπέρ εἶχον σπρώξῃ
μὲ τὴν ράχιν των τὴν θύραν, εὐ-
ρίσκοντες τοῦτο ὡς τὸ προχει-
ρότερον μέσον διὰ νὰ εἰσέλθουν
εἰς τὴν αὐλήν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐφθασαν πρὸ τῆς
προσόψεως τοῦ πύργου.

Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φορὰν
ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἐδῶ, ὁ Μπόμπης
εἶδεν ὅτι ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν
σκοτεινά, ἐκτὸς τῆς ὑαλίνης θύ-
ρας τῆς τραπεζαρίας τοῦ ἰσογείου.

Ἐνευσεν εἰς τοὺς φίλους του

νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἀθορόβως καὶ τοῖς
ἐδείξε διὰ τῶν ὑαλοπινάκων ἓνα ἀν-
θρωπον, καθήμενον πρὸ τῆς τραπέζης
καὶ βυθισμένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς
ἐπιστολῆς.

Ὀλίγον μακρότερα, ἓνας ἄλλος ἀν-
θρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς τζόκεϋ
ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Φιρμίνον, τὸν ἑμ-
πιστον ὑπρέτην τοῦ κόμητος, ἐστέκετο
ἀκίνητος, εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

— Εἶνε ὁ κόμης ! εἶπε σιγὰ-σιγὰ.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ζιροφλέ. Πάμε
νὰ τοῦ μιλήσουμε.

Καὶ σπρώξαντες τὴν θύραν, εἰσῆλθον
ὅλοι εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ κόμης, ἐκπλαγείς πρὸ τῆς ἀπροό-
πτου ἐκείνης εἰςβολῆς τῶν εἰκοσιν ἐνό-
πλων, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ὑποπτεύσῃ
πρὶν τὴν παρουσίαν, ἐσηκώθη ἀποτόμως.
Ὁ Φιρμίνος, ὁ ὑπρέτης, ἔτρεξε κ' ἐστάθη
πλησίον του.

Ὁ πυργοδεσπότης ἐ-
νόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι
ἦτο καμμία στάσις τῶν
χωρικῶν του, — πρᾶγμα
σύνθηθες ἐκείνῃ τὴν ἐπο-
χὴν. Ἀλλ' ἄμα παρετή-
ρησε τὰ βλοσυρὰ πρό-
σωπα τῶν ἐπιδρομέων,
ἐκ τῶν ὁποίων κανὲν δὲν
τῷ ἦτο γνωστὸν, ἠρώτη-
σεν αὐστηρῶς καὶ ἀτρο-
μήτως :

— Τί με θέλετε ; ...

Ποιοὶ εἰσθε ; ... Τί γυ-
ρεύετε ἐστὶ σπῆτι μου τέ-
τοια ὥρα ;

Πρὶν ἀποκριθῇ εἰς αὐ-
τὰς τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ζι-
ροφλέ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέ-
ρι τὸν Μπόμπην, ὁ ὁ-
ποῖος ἐκρύπτετο ὀπίσθεν
τῶν σωματοφυλάκων του,
καί, σπρώχνων αὐτὸν
ἔμπροσθεν τοῦ κόμητος,
εἶπεν :

— Ἰδοὺ, κύριε, ποῖος
θα σὰς ἐξηγήσῃ τί ἐπι-
θυμοῦμεν.

Ἀναγνώρισας τὸ παι-
δί, τὸ ὁποῖον εἶχε συλ-
λάβῃ εἰς τὸ δωμάτιον
τοῦ γέροντος θείου του,
ὁ κόμης Μουσύ ἐνόησεν
ἀμέσως, ὅτι οἱ ἄνθρωποι
ἐκεῖνοι δὲν ἤρχοντο διὰ
καλὸν. Ὀχρίασεν, ἀλλὰ
προσπάθησε νὰ ἐπιβλη-

«Ζήτω ὁ μικρὸς φυλακισμένος τῆς Βασιλῆως ! ..» (Σελ. 318, στ. γ'.)

«Ο Γκαγιαρντώ και ο Πορτυπέφ είχαν σπρώξει με την ράχιν των την θύραν...» (Σελ. 325, στ. α'.)

Θῆ εἰς τὸ σκυλόλογι αὐτὸ δι' αὐθαδείας.

— Χά, χά! ἔκαμε μορζάων μετὸ μοχθηρότερον τῆς μειδιάμας· πάλι αὐτὸ τὸ παληόπαιδο στὸ σπῖτι μου;

— Μάλιστα, κύριε! ἀπεκρίθη μετ' ὀργῆς ὁ μικρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σωματοφυλάκων σου· εἶμαι ἐγώ, ὁ Μπόμπης, ποῦ μ' ἐφυλακίσατε στὴ Βασιλῆη, ἀλλὰ βγήκα ἀπὸ τῆ φυλακῆ μου...

— Διὰ τῆς θελήσεως τοῦ λοῦ! διέκοψεν ὁ Ζιροφλέ.

— Καὶ ἐρχομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς τζόκευ, νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου γέροντος, τοῦ τυφλοῦ θεοῦ σας, ποῦ τὸν κρατεῖτε φυλακισμένον, γιὰ νὰ τοῦ κλέψετε τὴν περιουσίαν του.

Εἰς τὴν δῆλωσιν αὐτὴν, ὁ κόμης ἀπεκρίθη μετ' ἡχηρὸν σαρκαστικὸν γέλωτα.

— Καὶ γι' αὐτὸ, ἀνέκραξεν, εἰκοσι ἄνθρωποι ἔλαβον τὸν κόπο νὰ ἔλθουν στὸ σπῖτι μου; Ἐδώσατε πίστι στὰ πα-

ραμύθια ἐνὸς παιδιοῦ κ' ἐτολήσατε νὰ πορατιάσετε τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος Μουσεῦ; Προσέξτε καλὰ!

— Ὁ Ζιροφλέ ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Κύριε, εἶπε, βραζιζόμενοι εἰς τὰς πληροφροῦς ἐνὸς καλοῦ παιδιοῦ, ποῦ τοῦ ἔχουν καθεὶ ἐμπιστοσύνη, μερικοὶ πατριῶται ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δυστυχῆ γέροντα, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ παιδί ὑπεσχέθη συνδρομὴν καὶ βοήθειαν. Τὰ λόγια λοιπὸν εἶνε περριτά. Θέλωμεν τὸν φυλακισμένον. Ποῦ εἶνε;

— Ἀπὸ δῶ! ἐφώναξεν ὁ Μπόμπης, ἑτοιμος νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς φίλους του εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγαν τοῦ πύργου, ὅπου, ὡς ἐνθυμεῖτο καλὰ, εὕρισκετο τὸ δωμάτιον τοῦ φυλακισμένου.

— Ἀλλ' ὁ κόμης καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ πῦρ ἔφραξαν τὸν δρόμον.

— Περιττὸν νὰ προχωρήσετε, εἶπεν ὁ Μουσεῦ ἐντόνως· δὲν θὰ βρῆτε αὐτὸν ποῦ γυρεύετε. Δὲν εἶνε ἐδῶ!

— Θὰ τὸ ἱδοῦμε!

Καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν Γκαγιαρντώ καὶ εἰς τὸν Πορτυπέφ, φλεγόμενους ἀπὸ ἀνυπομονήσιν καὶ μόλις συγγραττευμένους.

— Ἀμέσως εἰ δύο κολλοσοὶ ἐπρωχώρησαν πρὸς τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος ὑπεχώρει ὀλοπνὴν πρὸς τὸν τοῖχον.

— Ἀφίσε σὰ μένα τὸν ἀριστοκράτη! εἶπεν ὁ Πορτυπέφ πρὸς τὸν Γκαγιαρντώ· εὐ ἀνάλαβε τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ ἄλλοι πατριῶται εἶχον σταματήσει, πιστεύοντες ὅτι οἱ δύο χειροδύναμι οὐντρο-

ρίζοντο, ἡγυρίθη ἔξωθεν, μετ' ἡμῶν ἐνὸς κρυφοῦ κομβίου, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐξηρανίσθησαν, ἐνῶ τὸ κομμάτι τοῦ τοῖχου, ἐν εἰδῇ θυροφύλλου, ἐκλείετο πάλιν μετ' ἡμῶν κρότον πρὸ τῶν ἐκπλήκτων «πατριωτῶν»!

— Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς μετ' ὀλίγον παρηλθε καὶ οἱ δύο κολλοσοὶ ἐφώρμησαν κατὰ τῆς μυστικῆς ἐκείνης θύρας καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν σπρώχνουν καὶ νὰ τὴν κτυποῦν μετὰ τοὺς ὤμους, μετὰ τὰ πόδια, μετὰ τοὺς γρόντους.

— Ἀλλὰ τὸ θυροφύλλον ἀντεῖχε. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξηκολούθησαν νὰ τὸ κτυποῦν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσουν τὰ χέρια των. Οἱ κολλοσοὶ ἤρξαν κάτι ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτοὺς!

— Ὁ Μπόμπης τότε ἐπρότεινε:

— Δὲν πᾶμε νὰ ψάξωμε τὸν πύργον; Ἐγὼ ξεύρω ποῦ εἶνε ἡ κάμαρα τοῦ γέροντος, καὶ γιὰ νὰ τὸν βροῦμε, δὲν μᾶς χρειάζεται ὁ κόμης.

— Φθάνει νὰ μὴ τὸν εὗγχαλε καὶ τὸν ἔκρυψε ἀλλοῦ! παρετήρησεν ὁ Ζιροφλέ.

«Περιττὸν νὰ προχωρήσετε!...» (Σελ. 326, στ. β'.)

— Ὁ ὄμιλος ὤρμησε τότε κατόπιν τοῦ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ὀδηγοῦσαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ τυφλοῦ.

— Ὁ μικρὸς τζόκευ ἤξευρε τὸν δρόμον. Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἐρήμους διαδρόμους τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐφαίνετο σὰν στοιχειωμένους, — μετὰ τὸ ὅποιον μάλιστα ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτυπέφ ἐξηγοῦσαν τὴν ἀποτυχίαν των, — ἐφθάσαν πρὸ τῆς θύρας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχον ἐξέλθῃ ὁ Μπόμπης πρὶν φυλακισθῇ εἰς τὸ μπουδροῦμι. Ἡ θύρα αὕτη δὲν διεκρίνετο καλὰ, δὲν εἶχε τὸ ἴδιον χροῖμα τοῦ τοῖχου, ὁ μικρὸς ὅμως ἐνεθυμεῖτο τὸ μέγεθος καλὰ καὶ εἶπε μετὰ πεποθήσιν εἰς τοὺς φίλους του:

— Ἐδῶ εἶνε!

Αὐτὴν τὴν φορὰν, αἱ προσπάθειαι τοῦ Πορτυπέφ καὶ τοῦ Γκαγιαρντώ ἐπέστησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν τετάρτην κλωτσιάν, τὸ θυροφύλλον ὑπεχώρησε καὶ ἐφάνη ὁ διάδρομος, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τυφλοῦ.

— Ἐδῶ εἶλαστε! εἶπεν ὁ Μπόμπης μετὰ γοῆς· ἀκολουθεῖτε με!

Τὸν ἠκολούθησαν κ' εὗρέθησαν εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο ψυχρὸν δωμάτιον, μετὰ τὰ φραγμένα παράθυρα καὶ μετὰ τὴν μεγάλην εἰκόνα, κρεμασμένην ἀκόμη, ἐν τῷ χροστῷ πλαισίῳ, εἰς τὸν τοῖχον. Ἀλλὰ μόνον ἡ εἰκὼν ὑπῆρχε· τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν.

— Πολὺ ὀργά! ἀνέκραξεν ὁ Μπόμπης ἀπληγισμένος. Τὸν ἐπῆρε!

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ Ζιροφλέ ἄσφ' ἔψαξε παντοῦ, ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἵχνος τυφλοῦ γέροντος, καὶ μοῦ φαίνεται, κύριε Μπόμπη, ὅτι ἄδικα μᾶς ἐξεκούνησες!

— Ἀκαρποὶ ἐρευνᾶ.

— Ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἐννοῦσε νὰ φύγουν, πρὶν ἐρευνήσουν ὅλον τὸν πύργον. Ἐπέρασε πάλιν ἀπ' ὅλους τοὺς διαδρόμους, τοὺς ὁποῖους εἶχε διατρέξῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα του, καὶ ἀκλουθούμενος πάντα ὑπὸ τῶν φίλων του, ἐφθασεν εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Ἦσαν κενὰ καὶ αὐτὰ ὅπως τὸ ἐπιλοιπὸν τοῦ πύργου. Μόνον εἰς ἓν κυλικεῖον ἀνεκάλυψαν μερικὸς φιάλος οἶνου, οἱ δὲ Παρισίνοὶ ἠταιμάζοντο νὰ τὰς ἀδειάσουν, ὅταν ὁ Ζιροφλέ τοὺς ἀνεχαίτισε.

— Προσέξατε, τοῖς εἶπε· ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ διςπιστῇ κανεὶς εἰς ὅλα. Ποῖος ξεύρει ἂν αὐτὸ τὸ κρασί δὲν εἶνε δηλητηριασμένο;

— Πτοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαρντώ, πτόων τὴν γουλιὰν ποῦ εἶχε δοκιμάσῃ· μὰ οὔτε νὰ πῇ δὲν μπορεῖ κανεὶς στὸ σπῖτι τοῦ ἀριστοκράτη αὐτοῦ, ποῦ νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνῶ ἡτοιμάζοντο πλέον νὰ φύγουν ἄπρακτοι, ὁ Ζιροφλέ ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ δειχνοῦν τὸ πάτωμα τοῦ μαγειρείου, ἐπιθύρσε χαμηλοφώνως:

— Ἐκεῖ... κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι... μιὰ καταπακτὴ!

Μετὰ τὴν λεπίδα τοῦ δρεπάνου του, ἔνας χωρικὸς ἀνεσῆκωσε τὸ σκέπασμα καὶ, σκύψαντες ἄνωθεν τοῦ ἀνοίγματος, οἱ πατριῶται εἶδαν εἰς τὸ βάθος μιὰν λάμπαν, ἡ ὁποία ἐδόθη ἀμέσως.

— Ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ· ἐπιτέλους τοὺς βρήκαμε!

Τέσσαρες ἄνδρες, οἱ πλέον εὐκίνητοι, κατήλθον διὰ μικρᾶς κλίμακος εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέβησαν, ὀδηγοῦντες ἓνα μάγειρον καὶ ἓνα παραμάγειρον, οἱ ὁποῖοι,

ὥχροὶ καὶ τρέμοντες, παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν.

— Ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτυπέφ, εὐρεθέντες ἐπιτέλους ἐνώπιον ἐχθρῶν μετὰ τῶν καὶ μετὰ σάρκα, ἐδείξαν διαθέσεις νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν. Ὁ Μπόμπης ὁμοῦ συνεκράτησε τοὺς σωματοφύλακας τοῦ καὶ ὁ Ζιροφλέ ἠρώτησε τὸν μάγειρον:

— Γιατί δὲν βρίζομαι κανένα 'ς αὐτὸ τὸ σπῖτι;

— Γιατὶ ὁ πύργος, ἀπεκρίθη ὁ μάγειρος, ἔχει μυστικὰς πόρτας καὶ σκάλες πρὸς τὰ ὑπόγεια, καὶ αὐτὰ πάλι ἔχουν ὑπονόμους, ποῦ βγάζουν μακριὰ, στὴν ἐξοχὴ. Ἀπὸ 'κεῖ ἐφυγαν ὁ κόμης, οἱ ὑπηρετῆες του, οἱ οἱ. Μόνον ἐμεῖς οἱ δυὸ σκεφθήκαμε νὰ κρυφτοῦμε ἐκεῖ—μέσα! ἀλλὰ νὰ ποῦ μᾶς ἀνακαλύψατε!

— Τὴν πάλαμε, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐφώναξαν οἱ πατριῶται.

— Ὁ Ζιροφλέ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάκρισιν:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕΠΩ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι δύο ὑποψήφιοι Δόκιμοι ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, διότι παρουσάσαν ψεύτικα πιστοποιητικὰ ἡλικίας. Ὁ ἓνας μάλιστα εἶχε πρωτεύσῃ εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἀσφαλὲς θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Σχολὴν θρησκευτικῶς ἐκ τῶν πρώτων. Μεγάλῃ αὐστηρότητι, θὰ πῇτε. Πράγματι, ἄλλοτε δὲν παρετήρουντο τόσο αὐτὰ. Πόσοι ἔγειναν δεκτοὶ εἰς τὴν Διαγωνισμὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Σχολὴν μετὰ ψεύτικα, πλαστογραφημένα βαπτιστικά! Πόσοι παρουσάσαν πιστοποιητικὰ καὶ ὀρκιζόμενοι, ὅτι ἔχουν τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἐνῶ ἦσαν μικρότεροι ἢ μεγαλύτεροι!.. Καὶ οἱ ἀρμόδιοι ἔκλειναν τὰ μάτια καὶ τοὺς ἄφιναν... Ἀλλὰ τώρα, βλέπετε, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πρωτεύοντα ὑποψήφιοι τὸν ἀποκλείουν, ἐπειδὴ ἔχει εἰς τὴν ράχιν του ὀλίγους ἰσως μὴ-νας πλέον τοῦ ὁρισμένου. Ὅσον ἀξιώματι, ὅχι μόνον τὸν ἀποκλείουν διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα του ἀναγκάζουν νὰ παραιτηθῇ. Δὲν εἶνε μόνον διότι ὑπερέβησαν τὴν νόμιμον ἡλικίαν· εἶνε προπάντων διότι ἐδήλωσαν

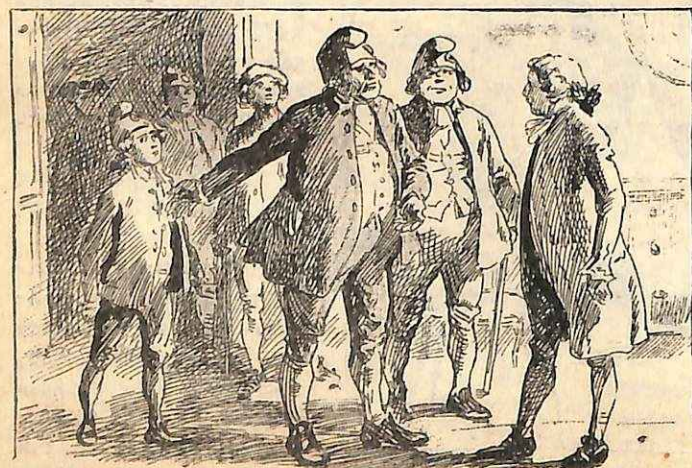
ὅτι τὴν ἔχουν καὶ ἠθέλησαν νὰ πατήσουν τὴν πολιτείαν μ' ἐν πλαστογραφημένον χαρτί. Ἐ, αὐτὸ ποῦ ἄλλοτε ἴσως ἐπερνοῦσε, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον. Ἡ Πολιτεία ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους, ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως, νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε ἀκριβεῖς, νομοταγεῖς, εὐσυνείδητοι. Καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους. Καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά. Καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν πολιτῶν. Ἀπ' ὅλους.

Πόσον καλὰ κάμνει ἡ Πολιτεία νὰ παιτῇ αὐτὴν τὴν χρηστότητα, αὐτὴν τὴν μέχρι σχολαστικότητος τυπικότητα! Διότι ἐπιτέλους δὲν εἶνε καὶ τίποτε σκευδαῖον κατ' οὐσίαν, νὰ παρουσιασθῇ ὡς δεκαπενταετὴς ἑνας π.χ. ποῦ ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον, καὶ ἔχει τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1908. Διαφορὰ ὀλίγων μόνον μηνῶν. Καὶ ἔμω; ἔχει! Ἀσπὴ ἡ Πολιτεία, μετὰ τὸν νόμον τῆς, θέτῃ ἓνα ὅριον, ἓνα φραγμὸν, πρέπει νὰ τὸν σεβασθῶμεν. Διότι ἀλλοιόμενον ἂν ἀρχίσωμεν νὰ ὑπερβαίνωμεν ὅρια καὶ φραγμούς. Κανεὶς δὲν εἰσέρει ποῦ θὰ φθάσωμεν, ποῦ θὰ σταματήσωμεν. Τὰ μικρὰ θὰ γίνουν μεγάλα· τὰ τυπικὰ οὐσιώδη· τὰ σήμαντα, σπουδαῖα... Ὅποιος λέγει σήμερον ὅτι εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν, ἐνῶ εἶνε δεκάεξι, λέγει βέβαια ἓνα ψεῦμα μικρόν, τιποτένιον. Ἀλλὰ διὰ αὐτοῦ δὲν θὰ πῇ κ' ἓνα μεγαλύτερον; Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ συνειθίσῃ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ λέγῃ ψεῦμα ποτέ.

Πολλοί, εἰς ἄλλας ἐποχάς, ἐπέρασαν μετὰ ψεύτικα πιστοποιητικά. Δὲν τοὺς εὐτυχίω! Ἐρχομεν τὸ στάδιον τῶν ψευδομένων ἐπιστήμων ἐνώπιον τῆς Πολιτείας, — ἔστω καὶ διὰ κατὰ σήμαντον. Διατρέχουν λοιπὸν τὸν κίνδυνον νὰ ἐξακολουθήσουν ἔτι καὶ νὰ τελειώσουν ἄτυχμα. Δι' αὐτὸ, πολὺ περισσοτέρον ἐγὼ εὐτυχίζω τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπεκλείσθησαν σήμερον ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις. Δὲν θὰ γίνουν μὲν στρατιωτικοί, θὰ εἰσέλθουν ὅμως εἰς ἓν ἄλλο στάδιον, χωρὶς νὰ εἰπουν κανὲν ψεῦμα. Ἡ αὐστηρότης τῆς Πολιτείας, ἡ πρωτοφανής, τὰ ἔσωσεν ἀπὸ ἓνα μεγάλον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ παρέσυρε ληθηθῶς μιὰ παλαιὰ συνήθεια, τὴν ἄλλοτε γενικήν, ὥστε νὰ θεωρῆται ἀθῶα. Ἰδοὺ ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη θεωρεῖται τώρα πλέον ὡς πταῖσμα. Δὲν ἐπιτρέπονται πλέον ψευδῆ πιστοποιητικὰ ἡλικίας. Νὰ τὸ ξεύρετε καὶ εἰς αὐτὸ, ὅπως καὶ εἰς ὅλα, πρέπει νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Κύριοι λῦται, ὅσοι τυχόν συνειθίζετε νὰ σημειώνετε ψευδῆ ἡλικίαν εἰς τὰ λυσόχαρτά σας. Νὰ τὸ ξεσυνειθίσετε διότι ὅπως γελάτε τώρα τὴν Διαπλάσιν, εἴμπορεῖ νὰ θελήσετε ἀργότερα νὰ γελάσετε καὶ τὴν Πολιτείαν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Ἰδοὺ ποῖος θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τί ἐπιθυμεῖται...» (Σελ. 325, στ. γ'.)

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ζούσε κάποτε σε μια πόλη ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος, ο Ανδρέας Κορδάχος, που μ' όλη την περιουσία του, είχε μείνει άγαμος. Τον έλεγαν φιλάργυρο, έγωιστή και πρό πάντων ιδιότροπο 'ς τον υπέρτατο βαθμό. Ο Ανδρέας, εκτός από μια αδελφή πολύ νεώτερή του, την Άννα Κοπέλου, και από ένα ανεψιό, τον γιουό της αδελφής του Παύλο, δεν είχε άλλους στενούς συγγενείς.

Μια βραδεία ο πλούσιος Κορδάχος απέθανε ξαφνικά.

Η Άννα και ο Παύλος τον έκλαψαν. Οι μακρυνοί συγγενείς έκρυψαν μόνο τη χαρά των και περίμεναν ανυπόμονα το άνοιγμα της διαθήκης.

Επί τέλους ή ποθητή ημέρα έφθασε.

Σ το γραφείο του κυρίου Τρόλλα, συμβολαιογράφου έπιφορισμένου με της τελευταίες επιθυμίες του Ανδρέα Κορδάχου, συνηθροίσθησαν όλοι οι συγγενείς. Μέσα σε βαθεία σιγή, ο συμβολαιογράφος έδιάβασε τον πρόλογο της διαθήκης. Όταν έφθασε στο κύριο μέρος, κάθε πνοή έσταμάτησε. Τόσο ή συγκίνησης ήταν μεγάλη!

«Κληροδοτώ, απήγγειλε ο Τρόλλας, 'ς τον αγαπητό μου εξάδελφο Κωνσταντίνο Νάιση, επειδή έντιμω το μουσικό «Φύλαξε καλά αυτό το ένδυμα.»

«Σ την εξαίρετη εξαδέλφη μου Αικατερίνη Βλευμάνου άφίνω τον ώμορφο γάτο μου, τον μαύρο με της λευκές γραμμές.»

Ο κατάλογος ήταν μακρύς, γιατί ο Ανδρέας δεν είχε λησμονήσει κανένα. Και έτσι οι κληρονόμοι, ένα δόκιμολο τέταρτο της ώρας, άκουαν με έκπληξη της αλλόκοτες έντολες του μακαρίτη. Τα γελοία ή άσημαντα αυτά κληροδοτήματα τους φαίνονταν είρωνεία.

Η διαθήκη έτελείωνε ως έξης:

«Στην αδελφή μου Άννα δίνω το ροδάκι της μητέρας μας, που το έχω φυλαγμένο με ευλάβεια στο σπίτι μου. Και στον γιουό της Παύλο, τον ανεψιό μου, άφίνω για ανάμνηση το από δερμάτινη τσόχα πράσινο έπανωφόρι μου.»

Μόνον ή Άννα και ο Παύλος έπλησίασαν σπών συμβολαιογράφο.

Αυτός όμως τους έσταμάτησε με το χέρι και είπε:

—Κύριοι και κυρίες, είμαι ο έκτελεστής της διαθήκης του Ανδρέα Κορδάχου. Κάποιος έρος μυστικός μου έπιφύλασσε τον τρόπο της διαθέσεως της

άλλης περιουσίας του. Πηγαίνετε εν είρήνη. Τα κληροδοτήματά σας θα σας αποδοθούν.

—Νέε, είπεν ύστερα έπιτήδες στον Παύλο, ένω του έδινε το έπανωφόρι. Φύλαξε καλά αυτό το παληό ένδυμα. Θα σου είνε πολύτιμο μια ήμέρα.

Ο Παύλος εργαζόταν ως σμιλευτής σ'ένα χρυσοχοείο. Ήταν νέος τίμιος και άφιλοκερδής. Είχε όμως ένα φοβερό έλάττωμα. Ήταν χαριστοπαίκτης.

Κάποιο Σάββατο παρασύρθηκε σε μια ταβέρνα. Και αντί να χάσει στο παιχνίδι, όπως συνήθως, δυό τρείς δραχμές, ποσό άσημαντό γι' αυτόν, άφησε στα χέρια των συντρέφων του δόκιμολο τον μισθό του της έβδομάδας.

Ντροπιασμένος γύρισε στο σπίτι του.

Ήταν πολύ στενοχωρημένος για τη λύπη, που θα αισθανόταν ή μητέρα του, αν το μάθαινε. Αποφάσισε όμως να της τα όμολογήσει όλα, γιατί είχε αποστρέψη στο ψεύδος.

Ενώ έτοιμαζόταν να κάμει τη δύσκολη αυτή εξομολόγηση, μια έρρινη φωνή

ή μητέρα του όμως, που δεν ήξερε τίποτε, είδε με μεγάλη χαρά της είκοσι δραχμές επάνω στο τραπέζι.

Αυτά συνέβαιναν ένα έτος ακριβώς μετά τον θάνατο του Ανδρέα Κορδάχου.

Το βράδυ, ένω ή Άννα και ο Παύλος δεινούσαν, δύο σιγανά κτυπήματα ακούσθηκαν στη θύρα. Και συγχρόνως εισήλθε κάποιος, που κανείς δεν τον περίμενε. Ήταν ο κύριος Τρόλλας.

—Νέε, είπε στον Παύλο, έχω να σου μιλήσω. Ας περάσουμε μια στιγμή στο δωμάτιό σου. Θυμάσαι, ρώτησε ο συμβολαιογράφος, άμα έμειναν μόνοι, τι σου είπα πρό ενός έτους, την ώρα που σου παρέδωκα το κληροδοτήμα του θείου σου;

—Βέβαια, κύριε.

—Πολύ καλά. Το παληό εκείνο έπανωφόρι, το ένθύμιο, το έφύλαξες με ευλάβεια;

—Μάλιστα... δηλαδή... άπήντησε ο Παύλος ταραγμένος.

—Πολύ καλά, επανέλαβε ο Τρόλλας

με ζωρότητα και χωρίς να παρατηρήσει την ταραχή του Παύλου. Θα σου φανέρωσω λοιπόν τη μουσική έντολή του πολυχάλστου μας Ανδρέα Κορδάχου. Ο θείος σου, φίλε μου, ήταν πολύ παράδοξος πελάτης. Όταν μου παρέδωσε τη διαθήκη του

μου είπε περίπου αυτά τα λόγια:

«Κύριε Τρόλλα, ιδού ή διαθήκη μου. Άλλά σάς προειδοποιώ ότι υπάρχει και μια άλλη, που την συμπληρώνει.

—Μια άλλη! Πού είνε; ρώτησα.»

—Μάντεψε, νέε μου, που ήταν ή άλλη διαθήκη, φώναξε ο εύθυμος συμβολαιογράφος. Σ το έπανωφόρι, αγαπητέ μου, 'ς το παληό έπανωφόρι, που ο θείος σου σου έκληροδότησεν.

Ο Παύλος ωχρίασε.

—Και... αυτή ή διαθήκη; ρώτησε με φωνή άλλοιωμένη.

—Ίδου το αντίγραφο αυτής της διαθήκης. Άκουσε τι λέει:

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

«Επειδή έπιθυμώ να δοκιμάσω την αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και να ιδω πόση αξία αποδίδει 'ς το ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δημόσιο το από πράσινη δερμάτινη τσόχα παληό έπανωφόρι μου. Έπιθυμώ να μη μάθω ο ανεψιός μου τίποτε γι' αυτό το κληροδοτήμα. Ένα μόνον έτος μετά τον θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θα παρουσιασθή 'ς τον Παύλο και θα πληροφορηθή, αν έχω ακόμη αυτό το έπανωφόρι.

(Έπεται το τέλος) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις της όμηρικης «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια, ίδε σελ. 321)

Άλλά κι' εκείνος θύμωσε κι' άρπαξε μια κοτρώνα Και χτύπησε το Λαχανά πιό κάτω από το γόνα, Και τούσπασε τό κόκκαλα και τούρθαν κάτι πόνοι. Πού δεν μπορούσε να σταθ... κι' έπεσε μέσ' στη σκόνη.

Κι' ο Καυγάτζης τον σήκωσε, τούδεσε την πληγή του Κ' έβω απ' τη ζώνη του... πυρός τον έφερε μαζί του Και πάλι ξαναγύρισεν όλο θυμό στη μάχη, Στον Ψιχαρπάχη χύμισε και μέσα στο στομάχι Το βούρλο του όλο τούμπηξε σά νάτανε νυστέρι Και σαν το τράβηξε ύστερα με το χοντρό του χέρι Για να το βγάλη, τούβγαλε μαζί και τάντερά του Κι' από τη φούρια του έπεσε κι' αυτός ο ίδιος κάτω.

Κι' ο Τρυποχώστης βλέποντας αυτούς τους άγριους φόρους Σηκώθη από την άκρογιαλιά πούτανε ξαπλωμένος Και κούτσα-κούτσα τώσκασε γιατί ήταν βαρεμένος Μ' ένα κοντάρι, ο άμοιρος, και πέθαινε απ' τους πόρους. Και μέσ' σε λάκκουσ πήρθηκε με το κουτσό ποδάρι του, Για να γλυτώση απ' το κακό και σώση το τομάρι του.

Κι' ο Ψωμοχάφτης πάρα 'κει μ' ένα μακρύ κοντάρι

Χτυπάει το Φουσκομάγουλο στην άκρη στο ποδάρι Κι' έπεσε ο δόλιος καταγής μισοξέφυγισμένος. Και σαν τον είδε ο Σταφυλάς τρέχει μπροστά άγριεμένος Και το μακρύ το βούρλό του πετάει 'ς τον Ψωμοχάφτη Και 'ς την άσπιδα τον χτυπά. Καρφώθη όμως σε δαύτη Και τίποτα δεν τούκανε — κρύμας 'ς την τόση φούρια!

Μα ο Ριγανάς του πάσσαρε μια κονταριά καινούργια — Στο φίλο του έτσι δείχνοντας τάλαθευτό του μάτι, — 'Απ' όλους δα τους βάτραχους αυτός έκανε κάτι, Μα τίποτα δεν τούκανε κι' αυτός κι' ή κονταριά του, Μόνο το κράνος τούρριεν απ' το κεφάλι κάτω.

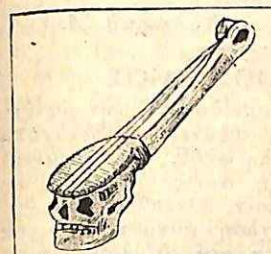
Μα ο Ψωμοχάφτης θύμωσε κι' άρπαζει ένα κοντάρι Και ρίχνεται 'ς το Ριγανά με μια όρμη σαν του 'Αρη. Για να του δείξη θέλοντας με ποίον έχει κάνη. Κ' εκείνος συγκλονίζεται, την τόλη του όλη χάνει, Γυρίζει πίσω και... φευγίό, κι' ούτε στιγμή δε στάθηκε Και μέσ' 'ς της λίμνης το νερό με μια βουτιά έχάθηκε, Χωρίς καθέλου να σκεφτή τους άλλους βατραχάδες. Αυτός μονάχα κύτταε να φύγη απ' τους μπελάδες.

(Έπεται το τέλος)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πένθιμον όργανον

Το έφερεν από την Κεντρών Άφρικην ένας εξερευνητής. Άποτελείται από έν κρανίον, από έν μηρικόν οστούν, από δλίγον δέρμα προβάτου τεντωμένον επάνω εις το κρανίον, και από τρείς χορδάς. Το πένθιμον αυτό όργανον αναδίδει ήχους άγρίως μελαγχολικούς.

Άφρικανική φιλαρέσκεια

Ο ίδιος εξερευνητής έφερε και την φωτογραφίαν ενός μαύρου της Κεντρώας Άφρικης, ο έποιος φορεί εις το αυτί του ώ, σκυλαρχική ένα μετάλλινον κευτι μαρμελάτας! Το περίεργον είνε, ό: ο τρυπημένος λοβός του αυτιού του βζημηδόν άνεπτύχθη τόσον, ώστε να χωρή μέσα όλον αυτό το κευτι!

Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του «ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ», κ' έτοιμάζεται ο Δεύτερος

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική εικών

Εστάλη υπό του Έλληνος Σημαιοφόρου.

—Γιάννη! Γιάννη! φωνάζει ο Μαγειρός τίν σεβνιόρον. Άλλ' ούτε φωνή ούτε άκρόασις. Παύ να είνε άρά γι;

β') Παίγνιον

Εστάλη υπό της Έρθουσιώδους Κυριοπούλας

ΤΗΣ	Ο	ΡΟΣ	Η	ΤΟΣ
ΔΙ	ΚΡΑ	ΔΗΣ	ΠΑΑ	Ι
ΔΟ	ΣΟ	ΘΟΥ	ΦΟ	ΡΟ
ΜΗ	ΣΟ	ΤΩΝ	ΚΥ	ΚΛΗΣ

Να συαμολογηθούν αι συλλαβαι

αυται, ώστε ναποτελεσθούν εξ άρχαιο Έλληνες συγγραφείς ή ποιηται.

γ') Διά τους γαλλομαθεύς

ΤΙΑΦΝ
L O
A L I
F N
O R C E U

Ζητείται ή άνάγκη της έπιγραφής ταύτης.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθηνάς, τας Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλ η τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού, το όποιον άποτελεσθή, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 39ου φύλλου

α') Ο συνομιλήτης του εύρίσκεται είν αντιπαραφή ή εικών, σχηματιζόμενος από το έπισθεν μέρος της κεφαλής του. —β') Δύο μάτια, διότι είνε έν και το αυτό πρόσωπον (Η Άπορία αυτή εστάλη υπό του Μέλλοντος Έφευρέτου.) — γ') Le berger et le mouton.

Διά τας διακοπάς προμηθευθήτε τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης»

Ιδε τὸν Ὀ-
δὴγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β

ΟΠΟΙΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ

Στὴ Φθινοπωρινὴ Δύσι ποὺ θέλει ἀστεία

Μιά μέρα τοῦ περασμένου μηνός, ποὺ ἤμουνα στὴ Θεσσαλονίκη, πῆγα μαζί με τὸν ἀδερφό μου νὰ πάρωμε ἀπὸ ἕνα σημειωματάριο ὁμοίμορφο. Δυστυχῶς ἔξανα χαρτοπωλεῖο, βοήθαμε μόνο ἕνα καλὸ με ἡμερομηνίες καὶ τὸ πῆρα γώ. Ναί! ὅμως ποὺ τοῦ ζηλιάρη τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ κόλλησε ὁ διάβολος καὶ τὸ ἤθελε αὐτός; Τοῦ εἶπα νὰ πηγαῖν νὰ ψάξῃ ἄλλο, γιὰ νάβῃ κι' αὐτὸς ἕνα καλὸ. Ποῦ ὅμως αὐτός, ἤθελε καὶ καλὰ τὸ δικό μου. Τὸ δικό του αὐτός, τὸ δικό μου ὅμως κι' ἐγώ δὲν τοῦ τὸ εἶδαν. Τὸν κατάλαβα ὅμως τὸν κατεργάρο πῶς κυττούσε γιὰ νὰ εἶδῃ εὐκαιρία, νὰ μοῦ τ' ἀρπάξῃ. Τώρα ποὺ γυρίσαμε στὴν πατρίδα μας, μέλλει ὅπου τὸν καλοπάρω καὶ τὸ ξεχάσει, τὸ ἔκρυψα ἔξω ἀπὸ ἕνα καλὸ μέρος, ποὺ καὶ μετὰ τὸν διάβολο ἀκόμη ἂν συμμάχουσε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ βρῇ.

Ἐνα βράδυ ποὺ κοιμώμουν, εἶδα ἕνα ὄνειρο. Τί εἶδα νομίζετε; Εἶδα πῶς ἤμουνα στὰ στενὰ τῆς Κρένας καὶ πῶς ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσα μετὰ τοὺς Βουλγάρους, νάσου κι' ἐρχετο ἕνα βουλγαρό παιδο σὺν καὶ μένα καὶ μετὰ πᾶν ἀπὸ τὴν ἀμασάλη. Σηκώνω τότε τὸ χέρι μου καὶ τὸ καταφέρω κατὰ τὸν μουτρίων τοῦ Βουλγάρου. Ὁχι! ἀκούω μιὰ φωνὴ κι' ἀμέσως βόσκωμαι στὸ ποδάρι. Τί νομίζετε συνέβη; Ὁ κατεργαράκος ὁ ἀδελφός μου, ἐπειδὴ νόμιζε πῶς φύλαγα τὸ σημειωματάριο στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ὑποκαμίσου μου, ἤλθε κι' ἔβαλε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Τί νὰ τοῦ κάνω ἐγὼ ὅμως τοῦ ἀτυχοῦ, ποὺ θέλησε νὰ με ψάξῃ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα λογαριασμούς μετὰ τὸν βουλγαρόπαιδα; Καὶ ἀντὶ νὰ κάμω ζημία στὴν πρόσοψι τοῦ Βουλγάρου, ἐξημέρωσα τὴν πρόσοψι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐννοεῖται ὅτι ὅστερα, γιὰ νὰ τὸν πάρω μετὰ καλὸ, ἀναγκάστηκα καὶ τοῦ ἔδωκα τὸ σημειωματάριο.

Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία

Η ΦΥΣΙΣ

Ὅσον βλέπω τὴν φύσιν, τόσο τὴν ἀγαπῶ. Ὅσον ἀναγνώσκω τὸ μέγα βιβλίον τῆς, τόσο περισσότερο τὴν θαυμάζω. Ὡ! πόσα θέλητρα ἐμπεριέχει! πόσας μαγείας! πόσας εὐτυχίας! ἀλλὰ καὶ πόσους πόνους! Γελᾷ ἀλλὰ καὶ κλαίει. Μειδιᾷ ἐξ ἀγαλλιάσεως, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ μειδιάματά της εἶναι πικρὸν. Κατὰ τὸ ἔαρ φαίνεται τόσο εὐτυχὴς μετὰ τὰ ὁρᾶτα ζωηρὰ χρώματά της, μετὰ τὰ γλυκὰ τραγοῦδια τῶν πτηνῶν, μετὰ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων. Ἀλλ' οἱμοί, ὁ ψυχρὸς βορρᾶς διαδέχεται τὸν γλυκὺν Ζέφυρον καὶ ἀντὶ τὴν θωπεύει τὰ φύλλα καὶ τὰ ἀνθία, τὰ παρασύρει μετὰ βίαν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Καὶ ἀκούεται εἰς πένθιμος ψίθυρος καὶ ὁ τόνος εἶναι τόσο ὀλιβερός! Πῶς ὁμοιάζει τὴν καρ-

διάν, ὡραία φύσις! χαίρεις καὶ κλαίεις ὡς ἐκείνη· ἀλλὰ σὺ ἀναγεννάσαι μετὰ τὸν πρῶτον φύσημα τοῦ ἔαρος, ἐνῶ ἐκείνη, ὅταν μαρυνθῇ, τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν· δταν παύσῃ τὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς· μίαν φορὰν, ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ. Ψυχρὸς βορρᾶς θὰ φυσᾷ πάντοτε καὶ ψυχὸς καὶ ἐρημιά θὰ ἀπλοῦται παντοῦ.

Πόθος τῆς Ῥόδου

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΣΟΥ

Ρίγα χρυσὴ κι' ἀτίμητη, ὁ θρόνος σου
[ὁ θρόνος
ποῦ ἀπὸ τὴ Δόξα ἐστήθηκε, θὰ τὸν πυρ-
[γῶση ὁ χρόνος...
...Θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία μας φύλλα αἱμα-
[ματωσμένα
—μὰ φύλλα ἀπὸ χρυσάφι—
κι' ὁ Βράχος μετὰ τὴν λαγκαδιά σὲ βρά-
[δια ἀγριεμένη
θὰ λήῃ τὸ νέο μας τρόποιο μετὰ τὴν γρα-
[φίδα ἐγράφη.
Ὁ ἀντικατὰ ἡ ρεματαρία κι' ὁ κάμπος ὁ
[βραμμένος.
Μὰ ὁ Θρόνος σου δὲν εἶναι ἐκεῖ, ψηλός,
[στεφανωμένος.

Ὁχι, δὲν εἶναι πούθεν ὁ θρόνος σου
[θρόνος
μ' ἐπιγραφή ἀστραπέβολη ψηλά: «Βουλ-
[γαροκτόνος».
Δὲν εἶναι στὸ παλάτι σου, στὴν ἱστορία
[δὲν εἶναι

δὲν εἶναι στὰ λαγκαδία
Ναί, κάπου ἄλλο εἶναι ὁ θρόνος σου,
[χρυσὴ μας Κωνσταντίνε,
ποῦ λάμπει ἀπὸ τὴν ἀτίμητη τῆς Νίκης τὰ
[πετράδια.

Κάπου εἶναι ἄλλο κρυφός,
[σὺν φάρος, σὺν μετέωρο ποῦ ρίχνει οὐρά-
[νιο φῶς.

Θέλωμε νὰ εἶσαι πάντοτε μ' αὐτὸ τὸ
[φῶς κοντὰ μας·
γιαυτὸ τὸ θρόνο σου ἔχομε πουργάσει:
[στὴν καρδιά μας...
Τέλλος Ἀγρας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

Τώρα ποὺ γράφω τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς γιὰ τὴν ἀγαπητὴν μου «Διάπλιν», κάθημαι ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον κάποιου χωριοῦ, πλησίον τῆς πόλεως μας. Γύρω μου ἡ ἐξοχὴ ἀπλώνεται μαγευτικῶς καὶ θαυμασίως. Μεγάλα καὶ βαθύσκια δένδρα σκεπάζουν τὴν πεδιάδα ὅλην· τὰ πουλιά, πετώντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, γεμίζουν τὸν ἀέρα μετὰ γλυκὰ τραγοῦδια τῶν κάτω ἔς τὰ πόδια μου ἀκούεται τὸ γλυκὸ μουρμούρισμα

τοῦ ποταμοῦ ποὺ περνᾷ. Πάρα κάτω ὁ βοσκὸς μετὰ τὴν φλογέρα του παίζει κάποιον γλυκὸν σκοπὸν, ἐνῶ ἀπὸ μακρὰ ἡ θάλασσα διακρίνεται μέσα ἀπὸ τὰ βουνά, ἡσυχὴ καὶ γαλανή.

Πόσον ὡραία καὶ μαγευτικὴ φύσις! Πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ κάθημαι εἰς τέτοια ὡραία μέρη! Πόσον τὸ πνεῦμα ὑψώνεται καὶ ἡ ψυχὴ καθαρίζεται ἀνάμεσα εἰς τὴν γοητευτικὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως!

Καὶ τέτοια δὲν εἶναι μόνον ἡ φύσις τοῦ χωριοῦ ποῦ γράφω. Τέτοιες φυσικὲς καλλονὲς ἔχει ὅλη ἡ Κύπρος, καλλονὲς ποὺ κάμνουν τὸν νοῦν σου ν' ἀνεβαίνει μέχρι τοῦ Θεοῦ. Τί κρίμα ὅμως! Τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐμορφίαν οὐκ αἰετὶ ἡ μαύρη δουλεία, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τόσα χρόνια κῦπτει ἡ ἀτυχὴ χώρα τοῦ Εὐαγόρα. Εἶνε καὶ τώρα γλυκὸς ὁ ἀέρας τῆς Κυπριακῆς ἐξοχῆς. Ἀλλ' ὁ ἀέρας αὐτός τότε μόνον θὰ γίνῃ ἀληθινὰ γλυκός, ὅταν σμιχθῇ μαζί του καὶ τὸ τρισπόδητο ἄγερμα τῆς Ἐλευθερίας.

Κυπριακὴ Ἀκτὴ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΗΛΙΟΣ

Ἀπὸ μακρὰ προεξοφῶν τὴν ἄφριξίν του. Ἡ πυρκαϊὰ αὐξάνει, ἡ Ἀνατολὴ φαίνεται ὡς μεγάλη φλόξ, τέλος φαίνεται. Μία φωτεινὴ ἀκτὴ διέρχεται εἰς ἀστραπὴν τὴν ἑκτασίαν, ὁ πῆλός της νύκτος πίπτει. Ἡ γλῶσση κατὰ τὴν νύκτα ἔλαβε νέαν δύναμιν καὶ ἡ χρυσοῦσα ἡμέρα ὡς ἀδάμαντας κάμην νὰ λάμψῃ ἡ δρόσος τῆς νυκτός. Τὰ πτηνὰ ἐν χορῷ χαιρετοῦν τὸν πατέρα τῆς ζωῆς· κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν οὐτε ἕνα δὲν σιγᾷ τὸ κελάδημα τῶν, ἀσθενέστερον, εἶνε γλυκύτερον ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν. Ὅλα αὐτὰ προξενοῦν μίαν τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὰ ὄργανα, ὥστε νομίζεις ὅτι θέλουν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν ψυχὴν. Εἶνε ἐνὸς τετάρτου μαγεία· ἕνα θέαμα τόσο μαγικόν, τόσο ὡραῖον, τόσο ἐξαισιον ποῦ δὲν ἀφίνει κανένα ἀδιάφορον.

(Rousseau)

Μπουμπουλίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὰ μπάνια:
Ἡ μαμά: — Ἐνῶ ἐτοιμάσῃς νὰ πᾶς, ἔς τὴν θάλασσαν, τί κάνεις πάλι ἐκεῖ;
Ὁ μικρός: — Φορῶ, μαμά, τὴν ποδιά μου, γιὰ τὴν θάλασσαν εἶνε κρύα.
(Γεγονός).

Ἐστᾷ ἀπὸ τ' Ἀθάνια 1821—1912.

Ὁ Θεός.—Μὰ, παιδί μου, δὲν σοῦ εἶπα ὅτι καὶ τὸ νὰ μὴ ἐρκεζώμεθα εἶναι μίαν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ; Νὰ πάλιν ἡ Ἀννίκα μοῦ εἶπε ὅτι ἐρκεζώμεθα.

Ἡ Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς.—Μὰ τὸ Θεό, μὰ τὴν Παναγίαν, θεῖς μου, εἶναι φέμμα τὸ ὅτι ἐρκεζώμεθα!

Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1913.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μιτς ἱαπωνικῆς ἐφη-
ρίδος, διὰ νὰ μὴ δυσχεραίσῃ ἕνα ποιητὴν.
τοῦ ὁποῦ δὲν ἤθελε νὰ δημοσιεύσῃ καποῖον
ποίημα, τοῦ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Τὸ ποίη-
μά σας εἶναι ὑπέροχον, τόσο ὑπέροχον, ποῦ
ὁ Λυτοκράτωρ, ἂν τὸ διαβῇ, θάπαυται, ἢ
νὰ δημοσιεύσῃ καθεμερὶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο, ἄλ-
λως θὰ μοῦ πόρῃ τὸ κεφάλι· κι' ἐπειδὴ τέ-
τοια ποιήματα δὲν τοχαίνονται οὔτε ἕνα τὸ
γρόνον, διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ λυπη-
θῇτε καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἀρῶμαι ἀπὸ
μουσείον μου.» Τὸ χαριτωμένον ἀνέκδοτον μοῦ
ὑπερβυλίζει ὁ Τέλλος Ἀγρας. παραπονοῦμε-
νος, ὅτι μετὰ ὅμοιαν σχεδὸν πρόφασιν, τὰχα-
ρίων ἀδημοσίευσεν ἕνα κομμάτι τοῦ ἐκτενέ-
ς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει δίκην. Ἐκτενὴ δὲν
ἐξαδελφώσεως κανένας.

Ὁ ἴδιος Τέλλος Ἀγρας παρατηρεῖ καὶ τὸ
ἑξῆς: Πῶς, ἐνῶ εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ
Μικροῦ Τρόκου, ὁ Καλιόστρου παρουσιάζεται
ὡς ἀληθινὸς μάγος, ἔπειτα παρουσιάζεται ὡς
ἀγύρτης, τσαρλατάνος; Δὲν γνωρίζω τί θά-
παντοῦσεν εἰς αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστο-
ρήματος. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ὁ Καλιόστρου
θὰ ἦτο ἕνα κρεῖμα μάγου καὶ ἀγύρτης. Θὰ
εἶχε δηλαδὴ κάποιαν μαγικὴν δύναμιν, ἢ
μᾶλλον θὰ ἐξῆσκε κάποιαν μαγνητικὴν ὑπο-
βολήν· ἀλλὰ τὸ μικρὸν τὸν αὐτὸ ὅριον ἤθελε
νὰ μεγαλοποιῇ καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὡς ὑπερ-
φυσικὸν μετὰ διάφορες τσαρλατανείας.

Ἀ. τί κρίμα, Φθινοπωρινὴ Δύσις! Μὰ
ἡμποροῦσατε μιὰ χαρὰ νὰ ἔλθετε εἰς τὰς Ἀ-
θῆνας, ὅπου δόξα σοι ὁ Θεός, ἄρα νύξαι βα-
σιλεύει. Ὅσον διὰ τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην τῶν
Μ. Μυστικῶν, νὰ, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως
ἀκριβῶς ζητεῖται. Ὅλοι εἰμὲθα Ἕλληνες·
ἀλλὰ ἄλλοι ἔχουν πατρίδα τὰς Ἀθῆνας, ἄλ-
λοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἄλλοι τὴν Κέρ-
κυραν, καὶ οὕτω καθέξῃς. Δὲν ζητεῖται δηλαδὴ
οὔτε ἡ ἐθνικότης, οὔτε ἡ ὑπηκοότης. Ἀ-
πλῶς ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς.

Μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν διαβάζω τὰ γράμ-
ματά σου, Ἀλέξανδρε Βασιλειῶν. Πραγματι-
κῶς, ἡ «Ἐξιδέλφη μου» ποὺ ἐδημοσίευσας
ἄλλοτε, ἦτο ὡραῖοτατον μυθιστόρημα καὶ,
ὅπως λέγεις, «εἶχε βάθος». Ἀπορρῶ ὅμως
πῶς, ἐνῶ σοῦ ἀρέσῃ νὰ βραβεύῃς βάθος εἰς ὅτι
διαβάζεις, δὲν εὖρες τὸ βάθος ποῦ εἶχεν ἡ
«Κρινὶς». Μ' αὐτὸ κι' ἂν ἦτο βαλὺ διήγημα!
Καὶ μιὰ συμβουλή: Μὴ γάνῃς τὸν καιρὸν
σου νὰ διαβάζῃς Ροκαμβόλ καὶ τέτοια!...

Κυπριακὴ Ἀκτὴ, νὰ, καλὰ γράφεις τὰς
λύσεις σου καὶ ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τὰς
γράφῃς. Ἐχεις δίκην, ἡ «Ἐορτή» εἶναι ἰδική
σου καὶ κατὰ λάθος ἐνεκρίθη μετὰ τὸ ψευδώνυ-
μον τοῦ «Πανελληνίου Πόθου». Ἀν κλη-
ρωθῇ, θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὸ δικό σου.

Ἀ, ὥστε καὶ σὺ στὰ Μέθανα κάμνεις τὰ
λουτρά σου, Ἀντικὴ Δύσις; Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ
κ. Παπαδόπουλος· ποῦ, σὲ εἶδεν ἐκεῖ, καθὼς
καὶ τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος. Νὰ λοι-
πὸν ποῦ γνωρισθήκατε τώρα καὶ ὁ πόθος σου
ἐξεπληρώθη. Ἐπὶ τὴν δὲ νὰ ξαναδιαβῇ.

Δοξαζομένη Ἑλλάς, ἀπὸ καὶ αἱ προηγού-
μεναι ἐκκλήσεις δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, οὔτε
ἡ ἰδική σου θὰ ἔφερον, ἐπομένως περιττὸν νὰ
τὴν δημοσιεύσω. Ἐπιδοκιμάζω τὴν ἀπόφασίν
σου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιγραφίαν, καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ διότι τὸν «νεοκρίνον» σου εἶναι, τώρα
ποῦ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσω! Ἡρωϊκὸν Δρι-
σκον (ἔχει καλῶς διὰ τὴν δημοσίευσιν Ἀσκή-
σεων δὲν πληροῦνται κανεῖς) αἱ ἐγκρινόμεναι
δημοσιεύονται δωρεάν.) Γαλήνη (κρίμα λοι-
πὸν νὰ μὴν εἶσαι ποιητρία! ἐκτός ἂν σὲ
κάμῃ ἡ ὥρα αὐτὴ ἐξοχὴ) Δοξαζομένη 1912

ἔχουν ἐγκριθῇ 540 ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ὁποίων
313 ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ μόνον 227 εἰς κο-
ρίτσια· φυσικὸν λοιπὸν εἶναι νὰ ὑπερτεροῦν
τὰγόρια, ἀπὸ πλειονοψηφίαν. Τὸν δὲ Τέλλον
Ἀγραν προτρέπει νὰ σταλῇ ἀφ' αὐτοῦ τὴν
φωτογραφίαν του, διότι, λέγει, ἀδελφὸν πιστευ-
νὰ εἶναι κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους σου τόσο ἐπι-
πόλαιος, ὥστε νὰ προτιμᾷ τὰ σωματικὰ χαρί-
σματα ἀπὸ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ. τὰ
ὁποῖα ἔχει ὁ Τέλλος Ἀγρας· εἶμαι δὲ βεβαία
ὅτι ὁ φίλος μας αὐτός θὰ ἔχῃ εὐφυῆ καὶ συμ-
παθητικὴν φυσιογνωμίαν, καὶ αὐτὸ ἀξίζει πε-
ρισσότερον ἀπὸ ὅλες τὰς ἐμμορφεῖς τοῦ κό-
σμου. Πολὺ σωστά!

Καὶ ὁ Φάων ἐπίσης παρατηρεῖ ὅτι κανεὶς
ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀνδρας δὲν ἦτο ὡραῖος,
ἐκτός τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Σατωδριάνδου
(δηλαδὴ καὶ πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ δὲν πει-
ράζει.) Ὅσον διὰ τὴν νέαν Ἀπορίαν του, ποῦ
νὰ εὖρω τώρα νότες, νὰ τὴν δημοσιεύσω;
Ὁρατο, ὡς πάντα, τὸ γραμματάκι σου,
Μπουμπουλίνα, καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρι-
στεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ἡ Κριτικὴ ποῦ
δὲν ἐτεμπελίσας, κάθε ἄλλο! Μόνον ἐγὼ δὲν
ἔχω τόπον, οὔτε σήμερα δυστυχῶς, νὰ δη-
μοσιεύσω ἕνα ὡραῖοτατον ποίημα ποῦ μοῦ
ἔχει σταλῇ.

Ἀ, πόσο μ' εὐχαρίστησε ἡ περιγραφή σου,
Ἀνδριανὲ Βασιλειῶν! Μοῦ ἐφάνη ὅτι στε-
κόμουν καὶ ἐγὼ ἔς ἐκείνον τὸ «νοτιοδυτικὸν-
εὐρὸν» παρὰ τὸν τοῦ σπιτιοῦ σου, ποῦ τοῦ ἔχετε
ἐξεχωριστὴν ἀγάπην, καὶ ἔδωκα μαζί σας τὰ
ὡραία πράγματα. Σεύρεται; Ὁ καὶ τὸ βάλω εἰς
τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πρὸ τῆς μεγαλοφυΐας»
τῆς Μπουμπουλίνης: — «Ἐν ἀπογεύματι» τοῦ
Φάωνος: — «Ὁνειρον» τῆς Βαλκανικῆς Συμ-
μαχίας: — «Στὴ μνήμη τοῦ ἔρωτος» τῆς Βασ-
Ναυκαῖς: — «Στὰ μπάνια» τῆς Ἀναστηθεί-
σης Ἡλείου: — «Ἡ φωνὴ τῶν ἀψύχων» τοῦ
Δοξαζομένου Ρήνου: — Ποιήματα τοῦ Ρόδου
Μοσχολοῦ, Ἀθανασίου Διάκου κτλ. — Ὁ
ἀπόμαχος» τῆς Νιόβης: — Μικρὰ διάφορα δια-
φόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Στὸ ποτάμι» τῆς Μυ-
ροβόλου Ἀνδρέως (ἡ γλῶσσα ἀνώμαλη) —
«Ἡ ἐλπίς ἐντὸς τῆς οἰκογενείας» (ἐδημο-
σιεύθη καὶ ἄλλοτε.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Διάβολος Γιαννιώτης,
α. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλάς); Ὑψηλόφρων Ἑλ-
λην, α. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλάς).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία (0) μετὰ Ση-
μαίαν τοῦ Ἀβέρωφ, Βάγκαν τοῦ Κανάρη,
Λυδῶν Λίθων, Ἀνακίαν, Κρανιὴν Νίτης,
Κόμησαν Κατὶ, Ἀηλιολομένην Κόρη.

Ἡ Διάπλιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ἑλληνικὴν Θεοῦ (αἱ παραγγέλαι σου ἐξε-
τελέσθησαν) Ἀφελὴ Σανθούλαν (περιμένω νὰ
μοῦ γράψῃς ἐκτενέως) Μυροδόλον Ἀνδρέαν
(ἔστειλα καλῶς νὰ ἔλθῃς ἀλλὰ διατὶ αὐτὴ ἡ
ἀποχή; δὲν μπορεῖτε νὰ εἰσθε καὶ αἱ δύο εἰς
τὸν κύκλον μας;) Βοσκοπούλαν τῆς Δοξίδος
(ἔστειλα) Δοξαζομένου Ρήνου (τὸ λάθος δὲν
εἶναι σπουδαῖον, ὥστε μὴ συγχύσῃς μόνον τὸ
Π. Πνεῦμα ποῦ δὲν ἦτο καλόν, καὶ λυποῦμαι
ποῦ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσω!) Ἡρωϊκὸν Δρι-
σκον (ἔχει καλῶς διὰ τὴν δημοσίευσιν Ἀσκή-
σεων δὲν πληροῦνται κανεῖς) αἱ ἐγκρινόμεναι
δημοσιεύονται δωρεάν.) Γαλήνη (κρίμα λοι-
πὸν νὰ μὴν εἶσαι ποιητρία! ἐκτός ἂν σὲ
κάμῃ ἡ ὥρα αὐτὴ ἐξοχὴ) Δοξαζομένη 1912
(καὶ διὰ τὰ δύο βιβλία ν' ἀποταμῇ εἰς τὸ

βιβλιοπωλεῖον Ἰ. Σιδέρη, ὁδὸς Σταδίου Ἀ-
θῆνας.) Νιόβην (περιμένω, εἶναι ἴσως ἔως ν' ἂ-
ποκατασταθῇ αἱ σχέσεις μεταξὺ Τουρκίας
καὶ Ἑλλάδος;) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (ἔστει-
λα) Νικηφόρον Ἑλληνα (μὴν ἀμελήῃς νὰ
μοῦ γράψῃς) Ἀποκρίτην Εὐδωνάκι (χαίρω
διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας) Πα-
τριωτικὸν Πόθον (εἶδα τὴν ὥρα ἐπέραιος εἰς
τὴν ἐξοχὴν· ἔτι, τώρα ποῦ ἐγύρισε, γράφει μου
κάπου-κάπου) Τορπιλλοδόλον 11, Βασιλό-
παιδα Ναυσικάν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 4ην
Σεπτεμβρίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἢ ἐπικρινόμενον διὰ
τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρο-
μητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-
γωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.
Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐκωλύουν διὰ
τὰς λύσεις τῶν ἐκείνου φυλλαδίων, ὅσα-
δήποτε καὶ ἂν εἶναι, — γραμματικῶς ἀσφα-
λίστων 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέ-
κα των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύσιν ἀγο-
ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ
λύσεις των.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ
μόνον δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις των
πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πω-
λεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὧν ἡ
κάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1.
Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φυλλοῦ εἶναι δεκταί
πανταχόθεν μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου,
πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν
ληφθῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως των γίνονται
δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς δρους, βραβεῖα κτλ. ἴδε εἰς
τὸν Ὁδηγ

